הלכות שבת סימן שיכ

מ"ם בליםענע"ם אין חשש שהרי אין דרך לעולם להתנים ורסונים ממני שאין המקשה מנופן ומיהר למיחמן לצורך משקה שלהם לשהיהם בעצמם איוא אר למיחמן אפילו לקערה שאין בה אוכל אבל אם צריך

שב"ב שאמרו ביצה שנולרת בשבת נושום נוירה ריו"ם כיחה מנס ר'ת הסנים שוו לך חון חויה לה אווינה כוסנים אחר השכח וטשום הכנה והא טשום טולר עיט ורבר כתב שם רד'ת פסק בנילד כד' יחודה ואסיר נילד וביו"מ לכיע קייד ונולד אכור ולך חדי וקל כיים סיחפי לטיסיו אסור אאיב לקרירה שיש בה כאכל חביות בחותר כ' יסוב אם לחומין מיולה מכן מותר מסל ר"י אםר כשלר ואון לשר הם לא שקרי שלו וחיי גם כא השלג והברד והכשור אין מרסקין אותם בידים פרשיני חיציים חקרי שלה כרחורים כעיכ כים. שים וכים תשקה טאל מן ספרות אולחי בסאום בסיחמן מ"ו. ד"כ רהר"ל נולר אכל נותן הוא התוך כום של פים או כל כתנו דמפקון כסרה לה תפיכה שלו כיון דמשיקרה נפי יין הראש ביסוח באוליו האינו חושים ויים מרבותינו פסט ריבועינים מון רוצים (מכילה כלל חלכן כדי שלכו : דראיסור היא שכא יסחום פירוח העוברין למשקין אם לפודש כבושים היינו פיני ירקות הכבושים בפים וכיון שנהערב בפים לא נורו וכן מבואר מרברי

פה שם משרק כדל ילא רבי לוהים חוכים ואפינו

מע"ם אלא שפונחים בנינית שיש שם יין וקובים רב וכתב רבינו הרמ"א רכל זה דוקא למחום אמיר שלימים. אע"ש שהעובים מהבקעים בחונה בשכח אבל סותר לסומץ בפיו כן העובים המשקה שברן ומתערכים המשקה היוצא מהם עם היין סותרים וכ"ש בשאר רכרים ויש אומרין למציץ כשה מן לשהותם בשכת משני שכל היין היתוא מהעובים ענבים וביוצא בדן עכ"ל ביאור הרברים רוואי סחיםה מתבסל ביין שבנינית שהם הרבה יותר סהיין היוצא מן החורה אינו אלא כיר ולא בפיי שהוא ררך אבילה. מהקנבים ואק"ג דוהו דבר שיש לו מהירון למרש אלא רמים יש לאסור מוירנגן כמו שאמרו לינק וקיייל דרבר שילים לא כמיל והו כשהיה נימי סהבחמה בפין לקמן בפין שביות ורק במקום צערא האימור מתחלה בפיע אמריגן האימור זה לא נתבשל לא נורו כת"ש שם ומה בין זה לוה זהו מעם הים אכל כשלא היה ניבר האימוד מעולם לא שייך לומר בכיה אלה כצים הפין כפצי פים והרקן נ

בה חבשיל כדי לחקן השוכל דחוה ליה פשקה אסור וכבר הבאנו וה בסעיף פ' מדברי הרמכ'ם ואף יחסיר בענבים ולא בברק ויין ולא בשארי פירות: נם בשכת וכן פסקי כש"ע סעיף ר' סידו רביני חם רך והים תובים שובו כחן משקין בעומם כשכת אסר בעובים שים עריין בוסר לעשות כן דבעובים אטור לשתוה מהם ער טוצאי שבת גוירה שמא שננפרו הזה כאיכל באיכל אבל הבופר שאינו ראוי יהבדין ויסרום סרם בשבת האפירו הענבים והתיים לאכילה הוה כבודר אוכל מתוך פסילת ויש מתירין שמדים לאכילה הנחזים ורפונים שינא מהן משקין גם בבוסר ויש מי שאומר דגם לר"ח שאומר בבוסר בשכת אם עומרים לאכילה מותר ואם עומרים לפשקין כיון רתאימור הוא משום בריות אוכל מאמילה מותר אסור שפא יסחום ואע"ג דסויטהן מדרבון מ"מ נורו בשעת אכילה כמ"ש בני" הקודם וו"ו פק"ח ויש מי בעוסרים למשקין מפני שקרוב שיסתמו איתם ובשארי שאוסר רהא זה לא הותר רק בירו בורר איבל פירות פשימא שמתר אפילו לרעת המחמירים למולפן האוכל ולא בנותנו לתוך כלי ואתיב לשתורו דותי

שנתרסקי מע"ש משקץ היוצאין פוון מהרין ובוה מותר לסרטן ולכן כתב רבינו הב"י במעף ו תורה כיון שנחרסקי מבעוד יום וכבר נתבאר זה גם ב'שארי סירות לסוחפן למשקה כמ'ש בסעיף י'א

ולכן ככל מיוס אמר למואכן וולה כן כאל לוך כימים לא בסי רג'וב ירים ולא עוד אלא אמילו לא נתרסקל

איסרין ודיעה ראשונה סוברת שאינה רטיון רכשם עלייו רשילים שלא יתבסל וכיויר ס'ס ק'ב בארני העיקה ניכרת גם בפיו שררך הוניקה גם בפה כלומר עוד בזה ע"ם ומים ליתן לכתחלה עובים לתוך היין שניכר העיקה גם בפה כמו שהתגוק יונק משרי אמו שהבקעו אמר כשכת ויש מי שמתיר גם בנוזעה ולכן אפרו בארם בריא משא"כ מציצת עובים אין מתחלה כשבת ומרטה זה לנהיות שלג בבום האינו המחישה ניכר כלל בפיו ואין דרך סחיפה ככך ולכן דמיין כלל ש"ו סקינו רבשם דרך שהייתם ככך כמי סותר לספרץ בפיו פאו סטו האנים סקינ וחיקו וכ"ש שאנו נותנים צוקשר לוחוך המים החמין משאיב בעובים בשארי רברים כצון הנותן כשר כפרק או פת ביין ואפילו אם נתנו העובים בשכת שלא לכיות ביקיע ומתנין המרק או היין בפיו שאין זה בנרר מודמה ותחבקשו ג'כ אמר עד מיים ופס אמלה פל כתי"ל ראפילו בחיפה נפורה שכהם מותר כן התורה שאין סק"ה פכור כנס כוליו מפור לפו מיומקור פ"פ וליוו כן המשקה מנומן ואפירו היש אוסרין לא אמרו בהם ורק בקנבים אסרו ולא במרק ויין וכן לא בשארי שיהות מון סיתר למחום אשכול עובים תוך כרירה שים ויש שמחמיר יותר במרק ויין מבעובים מפני שהיה על זה שם משקה מקורם ולח כמם הצלו ורעת רבינו הבא לאוכר וכאוכל רמי אבל אם אין בה תבשיל הרם"א הוא להיפך וכן נראה עיקר וכן הסכיפו הגרולים ומניז סקיר אור סקינו וגם בענבים הסומך על שיש מרבותינו שאמרו שאין ההלכה כן דלא החירו וייעה ראומונה לא הפסיר סיווי מי שירצה להחמיר זה רק ביו"ם ולא בשבת מ"ם רוב הפוסקים החיוו

סמש ואפילו בעוסרון למשקון רבולי ראי לא שיין בורר ממש כמו שלא רוורה בשם בקנון והמרור

פון חידו בותים ועובים שליםש אנר ותים תעובים אין כבר נתבאר רשארי פירות לבר הותים ורשעיש לא נורים שכא יכרום ראפייו אם יסרום ליכא איסיר רמחיני ליסינע"ם גראה ראפילו להמחסירים

למירך פיכול מאכל או לתוך המים ושארי משקין למימירן אמור למוחפן זנריעי מישארי פירות שמיתר אבר לא לשתות לברן ולכן לאי בני סחיטה נינחי לסחמן אמילו למימיתן מפני שאין שם משקח עליתן כלל ואף המהמירון בשארי שירות לא ההמינו ארא כלל משאים הכבשים והשלקות היה עירון שם משקה כשעושין כדם ענסם משקין רומיא רענכים והיהים מקורם ולכן אין פווריין לפרום אלא לחוך קרירה ורסונים ואצ'נ שיש מי שטחמיר במשקה הנא לאוכל שיש בה אוכל רמשקה הבא לאוכל היה כמפריד אוכל ולתוך המשקון לכ"ע אמור מ"ם הנסרם מלימונע"ם מאוכל ואפילו בזהים ועובים מותר כפו שנתבאר אין שם משקה על זה והיה כאוכל חבא למשקה וק"ו אבל אם אין בה אוכל אסור ורבינו הננאל סיבר שמותר למציץ הלימוניע בפיו ולצרוק אותו אותר דכל שהוא צריך למימיתן חייב חמאת אפילו מחם שטוצו וכן גראה דה"ת באפאלצי"ן רהוא כפו לקרירה שיש בת איכל וסיבר רגם בותים ועובים כן חוא והכוחם אשכול לקרירה אזילו יש בה כאכל חייב ירן ודע הלכאורה כזה שהתרנו בשארי פירות חסרושה המאת דלא ס"ל ההותר מה שלתוך המאכל ראין זה ים לשאור דנוי רפרומה לא שייך בהו ליתפרי רק ביו"ם ולא בשכת כפ"ש בפעף פ"ו ורוב הפוסמים משום נולד כמי ביצה שנולדה ההתשיבה בזה וכאכת חולקים עליו כמ"ש שם ארה נשוח חופי המש מיום כבר בארנו בסי שיה סעיף ו' דהרסב'ם והסיר שהיה כך היארה השלב לפוך הקדירה נה"ש החש קח"ה. והש"ע פסקו גם בנולר כר"ש בעבת רלית ליה נולר ד"כ ור"י ומד"ש פט"ו סק"ו אחום ר"ה פיל דמיים חותר אם לא בנולד נפור כפים שם וחרי נם כביצה לית זנה ים לאין קציק הציו פס על הפיע פספי חקים הכרים לדו איפור נולד כמבואר מדבריהם לקבן ריש פי' כהחזרים השם דכש חי דעת ריה יחדלה חגל כשנה

לא אסר דק מפר דדרקו: זה ביאר המור לקטן סי תצ'ה האמנם ים לעיין רהמוד קך כתב רבינו הב"י במעיף ח' המוחם רג לצירו רינו כשרום כבשים ושלקות למימירן עכ"ד כלומר ונ בשכת ובסעיף ט"ו כהבנו הר"ת אוסר בכיסר ומכואר שנתבשל אי נשרת כמים או בשארי משקין ומיחמו רבפירא הנחבשלה מתיר לסוחנות לחוך האוכל והא רינו כסיתם כבשים ושלקות וכן רג הנשרה בסית טלר הוא אך באטת לתוך האיכל לאו טולר הוא עד שנעשה ציר הרין כן ואנינ רבאיכלו כפו שהוא רוחו כמאכל במאכל זורי גם ביו'ם מותר לעשות כן היי כולו איכל מ'ם כיון רהמשקה כא לו מעלמא אם

ולנופן מותר כמו בכבשים ושלקות ו רחינו לשכרם לחתיכות רקות כרי שיוובו מיפיתן כדי לוכל לוכלה דושרה כא פים הריבה ברעיני החרים שפתורים לרסק בירים להוך הכום דאיכרו סיל אי בחיםץ וכן לסרום טיני שלקות כבשר השחוק הרמבים כמביא דין י'נ עיש ומיל דריכא באה ספום אי ירק מנושל למוחמו אם אינו צריך להמים איטור נולד אבר רש"י ותום ודרא"ש וספר התרומה היוצאים מהם אלא לבוף תכבום או הפלוק לתקנו כתבו המעם משום נולד ולפ"ו להסק בירים אמיר לאכילה מותר לנטיי רניון רצ"צ לדיוצא טין אין על אפילו לתור הכום רבשעת הייסוק הוי נולד ונית"ם 1 10,50